

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ
Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσω-
τερικῶν καὶ ἔναντι τοῦ Κήκου

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ἘΓΓΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΡΑ
Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡ νύξ τῶν Χριστουγέννων, ὑπό: I. Μαρανοῦ.
- ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΖΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ. Τὸ ποιῆμα καὶ τὸ μυθιστόρημα ἐν Ἀμερικῇ, ὑπό τῆς δευτεροκλίτης: Αἰκατέρης Ζάρκου. (Τέλος)
- ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.
- ΠΟΙΗΣΙΣ: Ὁ Ἀλφρέδος, Ἄσμα Πίμπτον, ὑπό: Ἀχιλλέως Παράσχου (Τέλος).
- ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ: Ἡ Κόρη τοῦ Ἡρόδου, ὑπό Jules Lemaitre. Μετάφρ. Ἀριάδνης Μ. Δαμβέργη.
- ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.
- ΑΝΑΛΕΚΤΑ.
- Ἐπιλογὸς τοῦ Δ' ἔτους, ὑπό I. Μ. Δαμβέργη.
- ΕΝ Τῷ ΔΕΛΤΙῳ. Ἡμερολόγιον. Ἐορταὶ τῆς ἑβδομάδος. — Μικραὶ εἰδήσεις. — Ἰδιαιτέρως Γράμματά. — ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ: Τὰ Δύσκολα Χρόνια τοῦ Αἰώνου.

Ἡ νύξ τῶν Χριστουγέννων

«Δὲν ἤμην πλέον ἐγὼ μὲ τὴν μακράν μου γενεάδα, τὴν βεβαρημένην κεφαλὴν, τὸ συννεφωμένον μέτωπον. Δὲν ἤμην ἐγὼ μὲ τὴν ἀτελευτήτων καὶ συνεχῆ μερίμναν ἐν τῷ νῷ καὶ τὴν ἐρπαθῆ καρδίαν. Δὲν ἤμην ἐγὼ ὁ πρῶτως γηράσας ἀνὴρ, ὁ ἀπαισιοδόξος καὶ μεμφτιμῖρος οἰκογενειάρχης, ὁ ἀπὸ πολλοῦ λησιμονήσας πῶς γελῶσι καὶ μειδιῶν μόνον διὰ λόγους φιλοφροσύνης. Ἐφῆρον τὴν χεῖρα εἰς τὸν πῶγωνά καὶ τὸν εὐρισκὸν λειῶν καὶ τρυφερόν, ὅπως κατὰ τὴν μακαριὰν ἐποχὴν, καθ' ἣν μᾶκτεν ἀναθεν τοῦ χεῖλους ἀνεξήτουν τὸν μύστακα. Τὸ μέτωπον εἶχον ἐπίσης ἀνευ ρυτίδων, τὴν κεφαλὴν ὕψηλά, ἀγέρωχον, τὸν νοῦν ἤρεμον, τὴν καρδίαν ὑπὸ χρυσοῦν ὄνειρον βαυκαλιζομένην. Ἡμῆν ὁ πρό εἰκοσαετίας μεῖραξ, ὁ ἀνυπότακτος τρελλός, ὁ ἕνα μόνον ἔχων πόθον νὰ μεγαλώσω... Ἐγὼ ὁ ἴδιος!

Ἡμῆν ὅλος χαρὰ. Ἐν μόνον μὲ ἐθελῶθεν, ὅτι ἀνέπεσε Παράσκειν ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων. Τὴν Κυριακὴν οὕτως ἢ ἄλλως δὲν εἶχόμεν σχολεῖον διατί νὰ συμπεριληφθῇ καὶ αὕτη εἰς τὴν τριήμερον παῖσιν; Ἐνθυμούμαι καλῶς. Ὅλοι ἐκοιμῶντο. Ἠγέρθη σιγά, σιγά ἠναψα τὸν λῆγγον καὶ ἤρξατο νὰ καμαρώνῃ τὴν νέαν μου ἐνδυμασίαν. Τί ὄρατά σου εἶνε! Ἐχεὶ καὶ διὰ τὸ σπῆν, ὅπως τὴν παρήγγειλα. Τί καλὸς ράπιστῃ! Ὄχι ἀλλ' ἐπὶ τὴν πρωτοχρονίαν μου δώστῃ ὁ πατέρας τὸ ρολογάκι ἐμεῖρα! Καὶ ἄλλην κασιπην ἐκεῖ δια πορτοφῶλι. Τί ἐμμορφο! Καὶ τί ἐμμορφο καὶ τὸ καπέλο μου! Ἐχεὶ μέγα ἕνα ἄσπερ μετὰξωτῶ καὶ τὰ πρῶτα ψήφια τοῦ ὀνόματός μου. Θὰ κάμω ἐπιτηδες ὅτι τὸ ζῆτῶ εἰς τὸ σχολεῖον, διὰ νὰ λέγω. Ἐχεῖ

τὸ ὄνομά μου πῶς ἤμπορεῖ ποτὲ νὰ χαθῇ; Καὶ τὰ καινούργια μου ὑποδήματα! Με λῆστοιχα τέλος πάντων. Ἐ! μα τώρα ἐμεγάλωσα βέβαια! Τί ἐμμορφο ὄλα! Ἄμμ, νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ πρωτοχρονία! Καὶ τί θὰ μοῦ λείψῃ; Τί;

Ἦτος ἡδονῆς, εὐδαιμονίας, συγκινήσεως συνδυαζόμενον πρὸς τὸ ἐκ τοῦ φύχους ῥιγος, μὲ ἔκαμε νὰ τρέμω. Ἐπανήλθον εἰς τὴν κλίνην μου καὶ ἐσκεπάσθην ἐπιμελῶς. Κρῦο. Κρῖ νὰ εἶνε ἀλήθεια, ἐσκεπτόμην παρατηρῶν τὰ φορέματά μου, πλησίον τῶν ὁποίων ἐπιτηδες ἐφῆκα τῶν λῆγγον ἀναμμένον, νὰ εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχουν καὶ παιδιὰ τοῦ κρῦνον χωρὶς νὰ ἔχουν καινούργια καὶ ζεστά φορέματα;... Τὰ καινόμενα!

Νομίζω ὅτι μὲ καταλαμβάνεν ὁ ὕπνος, ὅτι ὀπατῆρ μου ἦλθε νὰ μὲ ἐξυπνήσῃ. «Σήκω, μοῦ εἶπε, ἀπόψε δὲν κοιμῶνται ὄλη τῆ νύκτα. Ἀφοῦ δὲν ἤμποροῦμε νὰ πᾶμε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, πρέπει νὰ εἰμεθα ζυπνητοί, ὅταν γίνετα ἡ λειτουργία. Ἐλά καὶ θὰ διαβάσωμε τὸ εὐαγγέλιον.» Παρευθὺς εὐρέθη ἐπὶ ποδός. Ἐνεδύθη καὶ ἔσπευσα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρός μου, ἀφοῦ προηγουμένως ἔρριψα ἐν βλέμμα ἀκομα εἰς τὴν ἐπί τοῦ καναπέ ἐξηπλωμένην ἐνδυμασίαν μου. Ἡ μεγάλη μου ἀδελφὴ θὰ ἐδιάβαζε τὸ εὐαγγέλιον. Ἐβρονάτισαμε ὄλα τὰ ἀδελφία ἄλλα κοντὰ εἰς τὸν πατέρα, ἄλλα κοντὰ εἰς τὴν μητέρα καὶ ἐκάμαμε τὸ σταυρόμας. Πότε καὶ πότε διεκοπτον ἐγὼ ἐρωτῶν. Σιωπῆ! μοῦ ἔλεγον, ὅταν διαβάζον εὐαγγέλιον κάνεις δὲν ὀμιλεῖ. Ἀκούουν μόνον. — Μὰ... ὁ Ἀβρὰμ ἐγέννησε; — Σιωπῆ. Καὶ δὲν ὀμιλοῦν πλέον. Ἄλλ' οὐδὲ ἤκουον πάντοτε.

Ἄφινον μίαν ἢ δύο παραγράφους διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ τὸ γελέκο μὲ τὰ χρυσὰ κουμπᾶκια, ἢ τὸ τσεπάκι τὸ μικρόν. Ἐπειτὰ ἐπάνηρχετο ὁ νοῦς μου καὶ ἐπρόσεχόν. Ὅλοι ἐκαρνον τὸν σταυρόν των καὶ τὸν ἐκάμα καὶ ἐγὼ. Τὸ θυμιατὸν ἐβγαζε καπνὸν καὶ ἐμωσχοβολοῦσε ὄλο τὸ σπιτί. Μία μεγάλη λαμπάδα μᾶς ἐφώτιζε καὶ ὄλοι εἰμεθα ἐστραμμένοι πρὸς τὸ εἰκονοστάσιον, ὅπου ἐλαμπεν ἡ ἀσημένια εἰκόνα τῆς Παναγίας. Ὅταν ἐτελειώσε τὸ εὐαγγέλιον, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα μᾶς ἐφίλησαν ἕνα ἕνα καὶ ἐμεῖς τοὺς φιλῆσαμε τὸ χεῖρ. Ἄλλο λόγο δὲν ἔλεγε κανεὶς παρά! Καὶ τοῦ χρόνου, χρόνικ πολλὰ. Μὰ δὲν ξέρω γιὰτί, χωρὶς αἰτία ὁ πατέρας μου ἐφοῦγγιζε μίαν στιγμὴν τὰ μᾶκτια του, καὶ ἐκατάλαβα καὶ ἐγὼ πῶς τὰ δικὰ μου ἐδάκρυσαν ἀμέσως. Γιατί κλαῖς πατέρα; τὸν ἠρώτησα. Νὰ. Ἄρατι... γιὰτί ὁ πρόκοιμμένος ὁ μέγας σου ἀδελφός δὲν θέλησε νὰ ζυπνήσῃ... Ἄλλ'... θὰ ἦτον ἀγρυπνισμένος ἴσως, εἶπεν ἀμέσως. Ἐσεῖς

ὅταν μεγαλώσετε νὰ μὴν κάμετε τὰ ἴδια. Νὰ ζυπνᾶτε πάντα τὴ νύκτα τῶν Χριστουγέννων καὶ νὰ κάνετε τὸ σταυρό σας. Ἄλλοιως... θὰ γίνετε δυστυχεῖς ἄνθρωποι...»

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας πράγματι εἶχον ἀκούσει ἄλλοτε ἐκ τοῦ στόματος τοῦ πατρός μου, ἐξυπνήσα συγκινημένος, δακρῶν. Τὸ ὄρατον ὄνειρον εἶχε τελειώσει. Ἡ γενεάς μου ἦτο εἰς τὴν θέσαν της, αἱ ρυτίδες ἐν τῷ μετώπῳ, ἡ θλίψις ἐν τῇ καρδίᾳ...

Ἄλλ' ἐξω ἤκούετο ὁ κῶδων τῆς ἐκκλησίας προσκαλῶν τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὄρθρου.

— Πράγματι ἐγίναμεν δυστυχεῖς ἄνθρωποι! ἐμθύρισα.

I. ΜΑΡΑΝΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΖΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἡ ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝ ΤΑΙΣ
ἩΝΩΜΕΝΑΙΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙΣ
(Τέλος)

Λεγῶν συγγραφέων ἐκπροσωπεῖ τὸ Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα. Μεταξὺ τῶν δευτερευόντων ἀρίστην θέσιν κατέχει ἡ περιώνυμος καταστάσα συγγραφεὺς τῆς Καλιφόνης τοῦ Θωμᾶ κυρία Stowe, ἥτις εἰς τὰς περιστάσεις μᾶλλον ἢ τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου ὀφείλει τὴν φήμην της. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ λόγος νὰ μὴ ἀναφέρῃ τις μετ' εὐφημίας αὐτήν. Ἡ Καλιφόνη τοῦ Θωμᾶ κατάρθωσε πλείονα ὑπὲρ τῶν Δούλων ἢ ἐκατόστους ἄλλων βιβλίων καὶ ὀμιλιῶν δέμιει δὲ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς καταστροφῆς ὡς σταυρός μνήμης ἐπὶ τοσοῦτων θυμάτων. Εἰς τινὰς ὡσαύτως θλιβεράς περιστάσεις τοῦ βίου αὐτοῦ ὀφείλει τὴν φήμην του καὶ ὁ Edgar Poe, ὁ γνωστότατος ἴσως ἐν Ἑυρώπῃ μετὰ τὸν Cooper συγγραφεὺς ἄλλ' εἶνε ἐφήμερος πάντοτε ἡ τοιαύτη φήμη, ὅπερ δὲν συνέβη εἰς τὸν ἐπιφανῆ μυθιστοριογράφον Hawthorne, σύγχρονον μὲν τοῦ Emerson, ἀποθανόντα ὁμῶς πρὸ αὐτοῦ, τῷ 1864. Ὁ Hawthorne θεωρεῖται ὡς ὁ Βαλζακ τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ ἄγγλος ψυχολόγος, ἔχων τι ὡσαύτως τοῦ Αἰκίνας καὶ μὴ ὢν ξένος τῆς ρωμαντικῆς σχολῆς, ἠξήσθη τοὺς ὀρίζοντας καὶ τὸν κύκλον τῶν ὑποκειμένων αὐτοῦ. Χαρακτηρίζει δὲ αὐτὸν φαντασία καὶ αὐτῆσθμα, ἀρέται συνήθειαι τῶν ἀμερικανῶν μυθιστοριογράφων, οἵτινες σχεδὸν πάντες ἤρξαντο ἀπὸ τῆς ποιήσεως. Ὁ Aldrich ἐγένετο τὸ πρῶτον γνωστός διὰ τῶν ποιησέων του, ὁ Howells λυπεῖται, διότι ἡ φήμη τῶν μυθιστορημάτων του ἐπεσείασε τὴν τοῦ ποιητοῦ, τὰ δὲ σοφῆτα τοῦ Fawcett εἶνε ἀνώτερα ἴσως τῶν ὄραιων ἄλλως διηγημά-

ΑΧΙΛΛΕΟΣ ΠΑΡΑΕΧΟΥ

ΑΔΦΡΕΔΟΣ

(Τέλος)

ΣΤ'

Σαβτος το κοιμητήριο του πολυγριου σκεπει,
Και τογμα επι της γλαυκος το νυκτωρ δερ βλεπει,
Οδδω πτηρου νυκτογαρουδ ακουεται η περουε.

Z'

K' ισταται αφωρος εκει και αναπτερω μολις.
Ο ρουδ τον ειρε σκοτεινη, ερημιωμενη πολις,
Κομα παγωσαν Πολιτικη θαλδωση ακινητου

Θαρρει πως ορειρενεται και βλεπ' εις ταφου χωμα
Συιαν αναζουσαν οσα θανοντων και φοβεται.
Εριστε παραληρει, εριος' εθθυμειται,

Τέλος του πέμπτου βιβλίου

ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

Η ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ ΗΡΩΔΟΥ

A'

ΑΤΟΥ ΔΕ ΙΗΣΟΥ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ
ΕΝ ΗΜΕΡΑΙΣ ΗΡΩΔΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, ΙΔΟΥ
ΜΗΧΡΙ ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΝΑΤΕΛΩΝ ΠΑΡΕΓΕΝΟΝΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΙ

B'

Η βασιλίσαις Λιλίθ, του Ηρώδου η
θυγάτηρ, εξηλωμένη επί κλίνης εις πορφυ-
ρας, ερρεμβασεν, ενθ' η Μαύρη Νουν ειனை

Γ'

Τότε κατήλθεν εις τον κηπον, ινα περιδια-
βηση υπο τας μεγαλας συκομοριας, και
εκει συνήτησε τον γεροντα Ζαβουλων, ος-
τις ητο αλλοτε ο αρχηγος των σωματε-

νωσκομένων κατά τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον— εἶνε ἡ γλώσσα, ρέουσα, ἀπείρητος καὶ εὐ- κολος. Ὁ γράφων κρύπτεται ὑπὸ τὸ πλῆ- ρες ἀξιώσεων ψευδώνυμον τοῦ Αἰσώπου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀφιερῶ καὶ εἰς Αἰσώπου τὸν Φρύγα τὸ ἔργον του, ὅπερ δεικνύει νέον πολλὰς παρέχοντα ἐπιτάδας γεννησιωτέρων ἔργων. Δευτέρα ἐπιτυχία εἶνε ἡ μικρότης τοῦ τομίδου καὶ ἡ περιεκτικότης τῶν διη- γήσεων—πλὴν *Tōn ἐντέτα Μουσῶν*, αἵτινες ἀσπλάγχχνως μακρηγοροῦσιν εἰς βᾶρος τοῦ γράφαντος καὶ τῶν ἀναγνωστῶν του. Ἐν- τέλης δὲ ἐπιτυχία εἶνε τὸ ἐξωφύλλον κομ- φώτατον καὶ καλλιτεχνικώτατον ἀληθῶς, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ εἶνε, ἀφοῦ ὀφείλεται εἰς τὸν κάλαμον τοῦ κ.Θ. Ἀννίου.

Καὶ μένουσι δύο Ἡμερολόγια ἐκ τῆς ἀτελευτήτου πλέον ἐφετεινῆς παραγωγῆς. Εὐχόμεθα, καίτοι δὲν τὸ πιστεύομεν, νὰ εἶνε τὰ τελευταῖα.

Ἡ *Φήμη* ἀπὸ τριετίας ἐκδιδόμενη ἐν Βόλῳ ὑπὸ τοῦ κ. Ζωσιμᾶ Ἐσφιγμέντου, διακρίνεται διὰ τὰς πτήσεις καὶ τὴν ἐκκεν- τρικότητά της ἐξ ἑνὸς καὶ διὰ τὴν πολύ- τιμον ἐξ ἄλλου συμβολήν, ἣν παρέχει εἰς τὴν ἐθνολογικὴν τῆς Θεσσαλίας ἐξέτασιν. Ἀποδείξεις τοῦ πρώτου. Εἰς ὅλα τὰ βιβλία προτάσσεται ὡς *ρεκλίμα* ἀφορισμὸς κατὰ τῶν ἀνατυπούντων καὶ τυποκλόπων, φέρων τὴν ὑπογραφήν, καὶ τὴν σφραγίδα κάποτε, τοῦ συγγραφέως, οὐτινος οὐδέεις ποτε διε- νοήθη νὰ σφετερισθῆ τὴν δέξαν. Ὁ κ. Ἐσφιγμέντης τούναντιον θεωρῶν τὸ τοιοῦ- τον ὡς δέσμευσιν τῆς ἀναπτύξεως τῆς παι- δείας διδὲι προκαταβολικῶς τὴν ἀδείαν τῆς μετατυπώσεως, ἣν λυπούμεθα πολὺ ὅτι ἀ- δυνατοῦμεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν. Ἀποδείξεις δὲ τοῦ δευτέρου ὁ πίναξ τῶν πεπαιδευμέ- νων ἀνδρῶν τῆς Θεσσαλίας, πολλὰ περὶ αὐτῆς ἱστορικὰ ἔγγραφα καὶ πλείστα περὶ τῆς χώρας ἐν ὅλῳ καὶ περὶ τῶν διαφορῶν αὐτῆς δήμων καὶ Μονῶν, ἀτινα συνιστᾶ- μεν εἰς τοὺς καταγινομένους εἰς τοπικὰς, ἱστορικὰς καὶ λαογραφικὰς μελέτας.

Καὶ τέλος τὸ *Βυζαντινὸν Ἡμερολόγιον*, οὐτινος εἴχομεν ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ ἐπιχει- ρήσωμεν λεπτομερεστέραν ἀνάλυσιν, ἂν δὲν ἤρχετο τελευταῖον. Ἐκτός τῆς κομψότη- τος αὐτοῦ καὶ τοῦ περιεχομένου του, ὅπερ ὁ ἐκδότης κ. Μαγαλάκης ἐφιλοτιμήθη νὰ καταστήσῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐφάμιλλον πρὸς τὸ τῶν ἄλλων παλαιωτέρων ἡμερολογίων, τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο προωρισμένον νὰ παράσῃ ἐθνικὴν πρᾶγματι ὑπηρεσίαν διὰ τοῦ φιλολογικοῦ οὕτως εἰπεῖν συνδέσμου τῶν δύο κυριωτέρων Ἑλληνικῶν κέντρων, τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δέον ὑπὸ πάντων θερμῶς νὰ ὑποστηρηθῆ. Ἀπλῆ ἐξέτασις τῶν ἐν αὐτῇ διατριβῶν ἀποκαλύπτει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν ὠραῖον τοῦτον σκοπὸν. Ἀπὸ τοῦ ἐξωφύλλου ἤδη φαίνεται ὁ Παρθενῶν ἐξ ἑνός, ἡ Ἁγία Σο- φία—ἐξ ἄλλου. Ἐντός δὲ ὁ, τι ἀγνοοῦσιν αἱ Ἀθῆναι περὶ Κωνσταντινουπόλεως καὶ τάνταπαιν, θὰ τὸ μάθωσιν ἡ μίᾳ ἐκ τῆς ἄλλης διὰ τῶν λογίων των. Ἐδῶ αἰ βα-

σιελικαὶ ἔσονται καὶ περιγραφαὶ τῆς Ἀκαδη- μίας, ἐκεῖ ἡ περιζώσις τῆς σπάθης τῶν Σουλτάνων καὶ οἱ Πατριάρχαι Κων/πό- λεως καὶ ἄλλαι παντοῖαι σημειώσεις ἐπί- σης ὠφέλιμοι εἰς-τε τοὺς ἐκεῖ καὶ τοὺς ἐδῶ. Εἶνε καὶ μερικά πράγματα τὰ ὅποια ἀημ- ποροῦσε καὶ νὰ λείψουν, ὅπως λ. χ. ὁ (γαλλιστὶ εὐτυχῶς) κανονισμὸς τοῦ χαρ- τοπαγνίου, ἀλλὰ ταῦτα εἶνε μὴδὲν ὡς πρὸς τὸ ὅλον τοῦ ἔργου, ὅπερ ταχέως εὐχόμεθα νὰ ἐπιβληθῆ καὶ ἐκτιμηθῆ ἀναλόγως τῆς πολλῆς του ἀξίας.

Καὶ κηρύσσοντες τὴν λήξιν τῶν βιβλιο- κρισίων τοῦ σωτηρίου ἔτους 1887, εὐχό- μεθα ἵνα τὸ ἐπόμενον, καίτοι *Δίσκορον*, πα- ραγάγῃ πλείοτερα καλὰ ἢ τοῦλάχιστον ὀ- λιγώτερα βιβλία . . . καὶ ἡμεριδᾶς.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Τὸ σύριγμα ἐν τῇ θεάτρῳ.

Πολλὸς γίνεται ἀπὸ τινος λόγος ἐν Ἐσπερίᾳ περὶ τῆς πράξεως διὰ τῆς ὁποίας ἕκαστος δυσηρεστημένος ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἀπαγγελίας ἢ καὶ τῆς καρδίας κά- ποτε ἠθοποιεῖ τινος δικαιουταῖνὰ φέρῃ τὴν συρίζων εἰς τὸ στόμα καὶ νὰ παραῖθῃ τὴν τᾶξιν. Ἐπὶ τῇ εὐκαι- ρίᾳ ἐμελετήθη ἐπὶ πολλὰ καὶ ὅπῳ πολλῶν τὰ εἶδος τοῦτο τῆς ἀποδοκιμασίας, ἀλλ' οὐδεμία ὑπὲρ ἢ κατὰ γνώμην ἐφαίνετο ὑπερισχύουσα, μέχρις οὗτου τὸ ζήτημα ἐλύθη ὀριστικῶς ὑπὸ τοῦ πλημμελειοδικείου τῶν Πα- ρισίων ὡς ἐξῆς: «Τὸ σύριγμα ἐπιτρέπεται ὅταν προέρ- χεται ἐξ ἑνὸς μόνου στόματος. Ἀλλ' ὅταν πολλὰ ὄμοι συρίζουσιν τότε τὸ πρᾶγμα δέον νὰ θεωρηθῆ ὡς σύστασις καὶ οἱ ἐργάται τιμωροῦνται. Σπεύδομεν νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀπόφασιν ταύτην εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν θαμῶνας τοῦ θεάτρου, ὅτινες καὶ τοῖ ἀνεκτικώτατοι πρέπει νὰ γνωρίζουσιν, ὅτι ἂν ἀποφασίσωσι νὰ συρί- ζωσι ποτὲ, δέον νὰ συρίζωσιν ἐξ ὑπακοῆς καὶ οὐχὶ ἐκ σφυστάσεως.

Ποντικοὶ-Ἀστυχημικοὶ.

Εἶνε γνωστὸν θεαίως ὅτι κυρία ἐργασία τῶν ἀστυ- χημικῶν εἶνε ἡ ἐξέλεξις τῶν ἐδωδιῶν καὶ ποτῶν. Τὸ ἔργον τοῦτο ὅσον εἶνε δυσχερὲς παρ' ἡμῖν, ὅπου τὰ πάντα συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ παρακλύσωσι τὰς ἀγαθὰς προθέσεις τῶν κατεχόντων παρομοίας θέσεις, τὸσῷ τούναντιον εἶνε εὐχερὲς ἄλλαχού, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀφθιδίου παρισινῆς ἡμεριδῆς, διηγουμένης ὅτι... καὶ οἱ ποντικοὶ ἀκόμη δύνανται νὰ ἐξελέγξωσι τὸ νοθευμένον βοῦτυρον—ὅπερ τὸσῷ διαψιλῶς παρέ- χεται εἰς τοὺς κατοίκους τῶν Ἀθηνῶν, ἰδίᾳ ὑπὸ πλα- νοδίων βουτυροπωλῶν.

Καὶ ἰδοὺ πῶς. Εἰς διάσημόν τινα χημικὸν ἀνευθεθῆ ἡ ἐξέλεξις δειγμάτων βουτύρου—εὐρέθησαν δὲ πέντε μὲν εἶδη καλὰ καὶ ἀνοθεύτα, δύο δὲ μόνον ἄσια κα- ταδίκης. Ὁ χημικὸς μετὰ τὴν ἐργασίαν του ἐκοι- μήθη, ἀλλ' ὅτε ἐξύπνησεν παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ἐργαστηρίου του μόνον τὰ δύο εἶδη ὑπῆρχον. Γενομένης ἐρευνῆς ἀνεκαλύφθη, ὅτι ἐνῶ τὰ ἕτερα κατέφαγον οἱ ποντικοὶ τοῦ χημικοῦ, τὰ νοθευμένα οὐδὲ κατεβλήθησαν νὰ ἐγγίωσιν....

Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου, ἐξάγεται ὅτι ὑπάρχουσι ποντικοὶ προσεκτικώτεροι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅτι... ἂν εἴχομεν καὶ ἡμεῖς τοιαύτους... θὰ ἀπέθνη- σκον τῆς πείνης!

ΕΠΗΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Δ' ΕΤΟΥΣ

Ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους ἀναλαμβάνοντες τὴν διεύθυνσιν τῆς *Ἑβδομάδος* ἐδημοσιεύ- σαμεν ἐν πρόγραμμά. Βεβαίως εὐθὺς ἐντός

ἐνὸς ἔτους δὲν ὑπῆρχε καιρὸς καθ' ὅλα νὰ πραγματοποιήσωμεν αὐτό, ἀλλ' ὁ εὐμενῆς ἀναγνώστης, ὁ παρακολουθήσας τὴν ἐργα- σίαν ἡμῶν, ἀν φυλλομετρήσῃ ἀπαξ ἐτι τὰς πρὸ αὐτοῦ σελίδας, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν Δ' τῆς *Ἑβδομάδος* τομῆν, ἢ τὸν Α' τῆς δευτέρας αὐτῆς περιόδου, θὰ ὁμολογήσῃ, ἂν γινώσκῃ τὰς δυσχερείας, ὅφ' ὧν κυ- κλοῦνται τοιαῦτα ἔργα, ὅτι καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ ἰδρυτοῦ κ. Δ. Γρ. Καμπύρογλου προτα- χθεὶς σκοπὸς καὶ ὁ ὅφ' ἡμῶν παραλλήλως τεθεὶς ἐξυπηρετήθησαν ἀκούοντως καὶ ἡ- δρακίωθη, χάρις εἰς τὴν ἐνθερμον τοῦ κοινῶ ὑποστηρίξιν, δημοσιογραφικῶν ὄργανον, τὸ ὁποῖον, ἂν δὲν παρέχῃ ἐτι μεγάλως εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν φιλολογίαν ὑπηρεσίας, παρέχει ἐν τούτοις πᾶσαν ἐπιτάδα ὅτι, ὅση- μέραι βελτιούμενον καὶ διαδιδόμενον, μεί- ζονος ἀγαθοῦ γενήσεται πρόξενον.

Τὰ ζήτηματα ἀτινα κατὰ τὸ λήξαν ἔ- τος ἐθίξαμεν οὔτε ἐλύθησαν βεβαίως οὔτε εὐκόλον ἦτο νὰ λυθῶσιν. Ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ ψευδοπαλιτισμοῦ, ὁ πό- λεμος κατὰ τῆς ἐξωθεν μεταδιδόμενης κοι- νωνικῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀνεξέταστου παραδοχῆς καὶ υιοθετήσεως παντός ὀθνεῖου λάμποντος μὲν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν αἴθρην τόσα ἐπιβλαβῆ διὰ τὸν τόπον ὑποκρύπτοντος, ἢ ὑπὲρ τῶν πατροπαραδότων ἠθῶν καὶ ἐθί- μων ἄμυνα, καὶ ἡ λεπτομερῆς ἐξέτασις κοι- νωνικῶν νοσημάτων, διαφευγόντων ἄλλας δημοσιογραφικὰς ἐρεῦνας, βεβαίως δὲν ἔ- στεφαν τὴν *Ἑβδομάδα* διὰ τῆς δάφνης τοῦ νικητοῦ. Τὸ ἐναντίον ρεῖμα μετὰ τόσης δυνάμειος ἐρχεται, ὥστε εἶνε θαῦμα πῶς δὲν παρέσυρε καὶ ἡμᾶς, ἵνα μᾶς καταστή- σῃ ἐγκαθίτους, χειροκροτοῦντας πᾶν τὸ νε- σφανεῖς, θαυμάζοντας τοὺς πάντας, ὁμολο- γοῦντας ἕνα ἕκαστον ἐπ' ἀνταλλαγῆ, καὶ συνιστῶντας τέλος εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡ- μῶν ὅτι, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐργασίας, προ- τιμωτέρα εἶνε ἡ περὶ τὴν ἐξέλεξιν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἐνασχόλησις.

Ἀλλὰ, καὶ ἂν ἡ ἐργασία ἡμῶν ἐκμηδε- νισθῆ, ἂν ἡ εὐχλωττος φωνὴ τῶν ἡμετέρων συνεργατῶν, ἂν ἕκαστος δι' ἰδίου τρόπου προσπαθῆ νὰ ἐμπνεύσῃ τὰς ὀρισετέρας ιδέας καὶ γνώσεις, εἰς οὐδὲν ὠφελήσῃ, τοῦθ' ὅπερ ποσῶς δὲν φοβοῦμεθα ἔχοντες ὑπ' ὄ- ψιν τοῦ κοινῶ τὴν αὐθόρμητον ἐνθάρρυν- σιν, πάλιν θὰ εὐρεθῆ τις μετὰ τινα χρό- νον ἐρευνητῆς τοῦ παρελθόντος, ὅστις δὲν θὰ εἶνε τόσον ἀδικος, ὥστε νὰ ἀρνηθῆ ὅτι ἐν τῇ ἐποχῇ ἡμῶν ὑπῆρχον ἀνθρωπαί θερ- μῶς ὑποστηρίζοντες δημοσιογραφικὸν ὄρ- γανον, ὅπερ ἐπραγματεύετο καὶ ζήτηματὰ τινα, τὰ ὅποια δὲν ἐπράττου καλῶς οἱ ἄλ- λοι παρορῶντες.

Τοιαύτη ὑπῆρξε, τοιαύτη ἐστὶ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἡ θεμελιώδης βάσις τοῦ ἔργου ἡμῶν.

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ Δ' ΤΟΜΟΥ